

Entre el foam i el 51%

«Que al nou Govern hi siguin -si us plau- els que la caguin menys i els que tinguin més sentit institucional. No demano res de l'altre món, em sembla»

Els guionistes de la telesèrie *Catatònia* han volgut que l'arrencada de la nova temporada sigui com un castell de focs: les negociacions per formar el nou Govern han coincidit amb els aldarulls al carrer contra l'empresonament del raper Pablo Hasél. Mentre Pere Aragonès conversa amb uns i altres, una noia greument ferida -presumiblement- per una bala de foam dels Mossos ocupa (sense ella voler-ho) el centre de l'escena.

Totes les tertúlies radiofòniques es dediquen a escatir què és i què no és violència, i cada català descobreix (un cop més) que, dins seu, porta un expert en seguretat ciutadana a més d'un sociolingüista i d'un entrenador del Barça. Apareixen alguns diputats dels partits independentistes parlant de "canviar el model policial" com qui comenta la moda de primavera-estiu. Secretament, més d'un dirigent de la futura República resa cada nit perquè Madrid ens prengui les competències policials i així puguem -finalment- ser un poble tan especial com surt retratat als programes d'entreteniment de TV3. La roda de premsa del director general de la policia és un poema. I, al Congrés dels Diputats, es fa evident el festeig de les esquerres nostrades, pur provincianisme amb farbalans d'estelada.

Dilluns al matí, l'independentisme vivia un moment de breu felicitat: més escons que l'any 2017 i superació del llindar simbòlic del 50% dels vots. Però l'alegria és efímera. La realitat cavalca damunt del diable. Res no és mesquí ni cap hora és isarda, llevat del moment en què talles la realitat amb un ganivet sense mànec. L'intent d'assalt a la comissaria de Vic (en el cor de la Catalunya on el referèndum guanyaria sense problemes) ens porta a les últimes preguntes sobre la societat que se'ns desfà mentre escrivim fulls de ruta cap a Ítaca amb retoladors fluorescents. A Texas, els policies haurien tingut una resposta diferent -crec- i els demòcrates (inclosa la vicepresidenta Harris) no haurien disculpat els vándals.

I, aleshores, a correuita, ens dediquem a la sociologia de butxaca sobre el futur del jovent, certament negre i ple d'obstacles, però un futur no tan ingrát -siguem sincers- com el que van haver de suportar els nostres pares, aquella gent que va créixer en una postguerra de merda i que avui són els avis que se'ns van morint solets, mentre aquí no dimiteix ni Déu. No, aquí, els incompetents els tornem a posar a les llistes electorals, que tot fa feix.

Què importa que ERC i Junts tinguin estratègies tan diferents com un ou i una castanya? Els implicats en el ball de la governabilitat parlen com si aquesta evidència clamorosa fos un detall menor. Camina Pepet, que vol ploure. Es pensen que som idiotes? Entre les bales de foam i el 51% dels vots, anem fent macramé a l'espera del nou Executiu autonòmic, que no sabem si serà independentista, de via àmplia, de via estreta, d'esquerra sobiranista, o d'integració independentista amb incrustacions anticapitalistes. Misteri. Que el Govern sigui com vulguin, però que arribi aviat i, si pot ser, sense fer el ridícul.

Estic una mica en l'actitud d'aquells païos d'ERC i associats que, el maig de l'any 1937, anhelaven ordre quan sentien els trets que s'intercanviaven pels carrers el bàndol integrat per la FAI, la CNT i el POUM i el bàndol del PSUC, la UGT i les forces de la Generalitat. Que guanyin els menys incontrolats, deia resignadament aquell ciutadà fastiguejat, mentre els franquistes anaven conquerint terreny. Jo també ho dic: que al nou Govern de Catalunya hi siguin -si us plau- els que la caguin menys i els que tinguin més sentit institucional. No demano res de l'altre món, em sembla.

Veig l'endregat Pere Aragonès i el planyo. Pobre, com s'ho farà per governar amb els vímetes que

li han deixat damunt la taula? Si servidor fos un d'aquests catalans de classe mitja-alta que vota la CUP per desfogar-se des de la segona residència, ara aniria preparant crispetes, per xalar durant les tardes que ens esperen. Ah, els cupaires! Fan una feina indispensable, ultra recordar-nos que ens agrada el barroc: ens encaren amb l'essència més pregona de la nació, allí on les impotències s'evaporen i esdevenen virtuts que engalanen la nostra superioritat moral; enyorem Francesc Macià perquè hem oblidat que era militar, altrament el fotríem a la paperera de la història.

El problema no són els cupaires, és clar, sinó que els facin cas (i els imitin, com fa Junts); ahir va ser Artur Mas, avui serà Pere Aragonès. No tenim memòria. Crispetes i sorpreses, els anticapitalistes mai defrauden. La resta del festival serà responsabilitat de Waterloo. Tampoc defrauda.

I què esperes, doncs, del nou Govern, em demana un amic. Que recordi poc al que l'ha precedit, responc.